

मी 23 जानेवारी ला फ्रान्स वरून इंडिया ला परत आले. त्या वेळी कोरोना फक्त चीन पुरता मर्यादित होता.असे ऐकण्यात आले कि चीन मध्ये नवीन विषाणू ची निर्मिती झाली आहे आणि बरेच लोकांना त्याची लागण झाली आहे . विशेष म्हणजे यावर काही औषध असे उपलब्ध नाही आणि सध्या सापडले हि नाही .

पहिल्यांदा ऐकून खूप भीती वाटली नाही .म्हणजे Viral Flue ची साथ बरेचदा असते पण त्यात फारसा नुकसान झालेला कधी बघितला नाही .

हळूहळू कोरोना ने बरेच देशात पाय पसरले आणि हजारोने लोक मृत्युमुखी पडले. युरोप सारख्या सुंदर देशामध्ये एकाच दुःखाची लाट पसरली. आणि मार्च मध्ये भारतमध्ये कोरोना चा प्रवेश झाला.

या विषाणू शी लढा देण्यासाठी सगळ्यात महत्वाची घोषणा जी भारत सरकार ने केली ते

म्हणजे...Lockdown. लहान मुलांना शाळेला सुट्टी मिळाली. परीक्षा रद्द झाल्या.दुकान, Malls, Theatres सगळं बंद. जणू काही सगळी कडे pause बटण दाबल्या गेला. माझ्या ओळखीतले

काही senior citizens म्हणाले कि अकख्या आयुष्यात त्यांनी कधी अशी परिस्थिती बघितली नाही. दंगे झाले, curfew लागला पण एका विषाणू मुळे संपूर्ण जगावर एक pause लागला.

आजपर्यंत घरात फक्त रात्री झोपण्यासाठी म्हणून येणारी माणसं आता घरातच राहू लागली.काही लोकांची कामे बंद पडली आणि काहींची work from home करत चालू पण होती. २१व्य शतकात माणसांनी

जिथे आपल्या गरजा वाढवून ठेवल्या, आयुष्यकडून अपेक्षा वाढवून ठेवल्या, तिथे एकाच क्षणात या विषाणूने पुन्हा शिकवले कि मूलभूत गरजा फक्त अन्न, वस्त्र आणि निवारा आहे. ज्या लोकांनी आयुष्यभर "मला वेळ मिळत नाही" म्हणत अनेक वर्ष काढले, त्यांना आपले छंद जोपासायला एकाच वेळ मिळाला. कुणी खायला नवीन पदार्थ ,कुणी विणकाम, कुणी वाचन, कविता अश्या अनेक creative ideas आपल्याला बघायला मिळाल्या. कदाचित हा ब्रेक आवश्यक होता. आणि फक्त आपल्यालाच नाही तर निसर्गाला देखील.निसर्गातील झाडे,पक्षी, प्राणी, हवा,नदी आणि स्वतः निसर्ग पण. माणसाने आपल्या गरजा वाढवून तो स्वार्थी बनत गेला आणि निसर्गाचा गैरवापर करू लागला कि काय असे वाटले. जरी आपल्यावर आज pause बटण असेल तरी निसर्गाची reset बटण आहे हि. इटली मधील व्हेनिस सारखा सुंदर शहरामध्ये कालवामध्ये पाणी एकदम स्वच्छ होऊन jellyfish दिसू लागल्या.गंगेचे पाणी इतके स्वच्छ झाले कि ओंजळीत घेऊन तसेच पिता येईल.अनेक लोकांना आपल्या घरातून

अक्षरशः हिमालयाचे दर्शन झाले. मोठ्या शहरात राहणाऱ्या लोकांना स्वच्छ आकाशात तारे बघायला मिळाले आणि प्रदूषण नाहीसा झाला.यातून एकच गोष्ट कळते कि, निसर्ग आपला नाही, आपण निसर्गाचे आहोत, आपल्यासारखेच अनेक जीव निसर्गाचे आहेत.सगळ्यांना सोबत घेऊन राहणे आपल्याला शिकावे लागेल.

एका ठिकाणी काही चांगल्या गोष्टी बघायला मिळाल्या तर दुसरीकडे काहींचे नुकसान पण झाले. लघु उद्योगी, दुकानदार,हॉटेल, आणि airlines कर्मचारी या सगळ्यांची आर्थिक आवक एकदम काम झाली.

पण जसे आपण वारंवार ऐकत आलो आहे "जान है तो जहाँ है", प्रयत्न करत राहायला हवे .या आधी पण नैसर्गिक आपत्ती आलीच नाही असे नाही. त्यातून माणसांनी नेहमीच मार्ग काढला आणि मोडलेला घर पुन्हा जुळवलं आहे.आताही आपण हारून चालणार नाही.

प्रयत्न करून अर्थव्यवस्था पुन्हा उभारायला हवी.

कोरोना विषाणू वर लस शोधण्याचे बरेच प्रयत्न चालू आहेत आणि ते मिळेलही.पण काहीकाळ तरी आपल्याला या विषाणू सोबत जगायची सवय लावायला हवी .

Handwash, mask आणि social distancing पाळून आपण नक्की जिंकू शकतो याची मला खात्री आहे .**"हम स्वस्थ तो जग स्वस्थ"**.

असे म्हणतात कि 100 वर्षातून एकदा काही नैसर्गिक आप्पती येते आणि लाखो लोकांचे प्राण घेऊन जाते. त्याबद्दल काही पुरावे पण आहेत .त्यात सत्य किती हे सांगता येणार नाही.

पण असं असलं तर, बघा यातूनही आज आपण किती पुढे आलो आहोत .प्रगती होतेच आहे.बहुतेक प्रगती करताना ज्या गोष्टींना आपण मागे सोडत जातो त्याची आठवण करून देण्यासाठी येतंय असं संकट.पण नेहमी प्रमाणेच हे हि दिवस जातील आणि पुन्हा एकदा आयुष्याची गाडी पूर्व पदावर येईल.

हे हि दिवस जातील

पुन्हा एकदा अनोळखी हात मिळवतील

अभिनंदन करण्यासाठी मित्र हात मिळवतील

शेजारी आपसात गप्पा मारतील

हे हि दिवस जातील

मित्र सोबत कॉफी प्यायला जातील

सिनेमा गृहात मज्जा करतील

हॉटेल मध्ये जेवणाचा आनंद घेतील

हे हि दिवस जातील

ice क्रीम च्या दुकानात गर्दी होईल

शाळेच्या पटांगणावर मुळे खेळतील

रस्तावर गाड्यांची ये जा होईल

कोरोना नावाचा कातिल नष्ट होईल

हे हि दिवस जातील

- प्रतीक्षा कोकडकर

वाकड, पुणे